

fatteren saaledes, at han faar Løn for sit Arbejde, og til at beskytte en Mand med Hensyn til den Gjenstand, han selv har produceret, og det afgørende i denne Sag er, at man vil indføre en Bestemmelse, som netop forhindrer, hvad den ærede Ordfører meget rigtig kaldte Rov, Ran og Tyveri. Den Beskyttelse kunne vi dog vistnok alle være bekendte at være med til — ogsaa det ærede Medlem for 6te Kreds. — Det ærede Medlem maa jo dog huske paa, at den Bestemmelse i § 4, som der her er Tale om, og som skal beskytte den danske Forfatter mod Oversættelser; den er analog med den Beskyttelse, der gives den danske Kunstner mod Citergørelse af hans Arbejder. Jeg forstaar ikke, hvorfor det ærede Medlem ikke ogsaa tager sin Reservation med Hensyn til Kunstnerretten; thi Kunstnerens Ret til at forbyde Mangfoldiggørelse af sine Arbejder — navnlig i en anden Kunstart — er fuldstændig analog med Forfatterens Ret til at forbyde Oversættelser: Intet vilde dog være uretfærdigere, naar en dansk Forfatter her i Danmark udgiver en Bog paa et fremmed Sprog, hvilket jo ikke saalædant gøres af en Universitetsprofessor eller Videnskabsmand, at saa en hvilken som helst Styverfænger skulde have Lov til straks at give sig til at oversætte den paa Dansk og sælge den uden at faa Forfatterens Tilladelse dertil. Og hvis man tænker sig et Statssamfund, hvor der er forskellige Nationaliteter, som f. Eks. Svejts, hvor der bor Frankmænd, Tyssere og Italienerne sammen i samme Samfund, vil man straks komme til Erkendelse af, at det vilde være i allerhøjeste Grad en Uretfærdighed, om den Mand, der i Svejts udgav en Bog paa Fransk, var udsat for, at en anden Mand enten i samme eller i et andet Kanton straks oversatte den paa Tyst og solgte den til sine Landsmænd uden at betale Forfatteren noget af Udbyttet. Man kan ikke en Gang sige her, at det, man vil beskytte, er Ideer eller Tanker, som burde være fælles Gje. Ideer eller Tanker har enhver Lov til at plyndre hinanden for; der kan ikke gives Beskyttelse for dem, lige saa lidt som den enkelte kan være Ejer af Vandet, Luften eller i det hele det, man i gamle Dage kaldte Elementerne. Nej, det er Ideerne ikklædt en vis bestemt

Form. Naar en Kunstner udarbejder sin Ide i et Kunstværk eller en Forfatter sine Ideer i en Bog, et Digt, saa er det denne bestemte Form, som ikke enhver har Lov til at røve og mangfoldiggøre paa en saadan Maade, at han derved tager Lønnen for det Arbejde, der naturligt og billigt tilkommer Producenten.

Det ærede Medlem siger endvidere, at man gør jo i Virkeligheden ikke Indgreb i nogen Ret, for det er ikke dansk Ret, at en Forfatter er beskyttet mod Oversættelser. Ja, det vide vi meget godt alle sammen. Den danske Ret er paa dette Omraade først senere kommet med og er ufuldkommen endnu, men naar vi saa skulle til at lovgive, navnlig systematisk om dette Emne, tager man Hensyn til de Retsgrundsætninger, som bør gøre sig gældende i ethvert civiliseret Samfund, og andet er det heller ikke, den ærede Ordfører har ment. Men naar det maa erkendes, at denne Ret til at afværge Oversættelser virkelig er en naturlig Ret, saa maa vi, naar vi skulle lovgive derom, nødvendigvis tage Hensyn dertil. — Det ærede Medlem for 6te Kreds syntes at være tilbøjelig til alligevel at ville beskytte danske Forfattere, at ville erstatte dem det Tab, som de nu lide ved, at man frit kan oversætte dem, og henviste i saa Henseende til, at man kunde jo sætte dem paa Finansloven. I samme Aanddrag erklærede det ærede Medlem, at han støttede ikke meget om gennem Finansloven som saadan at forjøre alle dem, som man ikke vilde indrømme deres Rettigheder, og deri har han vist fuldstændig Ret. Jeg vilde anse det for en meget farlig og uheldig Vej, om man benyttede Bevillinger paa Finansloven til at give Forfattere eller andre det, som man ikke hjemlede dem paa regelmæssig, lovmæssig Maade. Udenlandske Forfattere havde det ærede Medlem derimod ikke det mindste til overs for. Det var i Reglen saadanne velstillede Folk, som ikke vilde føle det meget, om man ogsaa plyndrede dem, og som følge deraf var der ikke det mindste i Vejen for, at disse store udenlandske Forfattere bleve Genstand for enhver dansk Provinsredaktørs Udplyndring. Jeg maa sige, at i saadanne Spørgsmaal som her, hvor der er Tale om Retfærdighed, er for mig en Ublændings Ret lige saa hellig som den Danstes. Jeg vilde finde, det var en